

❧ CAPITOLUL TREI ❧

Un lucru e sigur: am făcut o mare greșeală când m-am plâns lui mami că iese prea mult în oraș. Ca să-mi facă mie pe plac, a început să rămână acasă. Dar, cum fusesem destul de toantă să-i spun că, de fapt, Gerald Faulkner nu mi-e antipatic, de câte ori o suna el să o invite undeva, ea răsucea cordonul telefonului pe deget și spunea:

— Of, nu știu, Gerald. Am avut o zi tare aglomerată la spital și sunt cam obosită în seara asta. Dar ce-ar fi să vii tu pe-aici?

Uram să-l am pe Zgâitul prin preajmă. Uram toată casa când era el acolo. Nu pot să descriu exact ce se întâmpla, dar parcă nu mă mai simțeam acasă dacă el ba se fâțâia dintr-o cameră în alta căutând un creion ca să-și rezolve cuvintele încrucișate, ba ieșea din toaleta de la parter și lăsa rezervorul șuierând în urma lui, ba îmi ridica ghiozdanul de pe măsuța de cafea ca să poată să se așeze pe canapea și să se uite la știri. O uram pe mami că era fericită și relaxată și drăguță cu el. O uram pe Jude doar pentru că îi răspundea ori de

câte ori o întreba câte un fleac sau îi spunea ceva banal și prietenos. Ea uneori o uram chiar și pe draga și blănoasa de Ață, pentru că profita de faptul că Zgăitul nu era cel mai activ bărbat și se instala pe picioarele lui ca să năpârlească și să toarcă și să-și lase balele pe el, mulțumită.

Dar mai presus de orice, bineînțeles, îl uram pe el.

Iar el știa asta. Nu era prost. Nu avea cum să nu observe că, în toate serile petrecute la noi acasă, nu îi vorbeam niciodată de bunăvoie, nu începeam niciodată o conversație și îi răspundeam numai dacă mi se adresa direct și mami era în cameră să mă vadă și să mă audă. Dacă ea vorbea la telefon sau era plecată la baie, când spunea el ceva, pur și simplu mă prefăceam că nu am auzit sau ieșeam din cameră sau începeam să cânt cât de tare puteam la flautul lui Jude melodia de la *The Muppet Show*. Pare nepoliticos și pueril, dar așa mă simțeam. În fiecare seară, auzeam sunetul prevestitor al motorului mașinii lui, care se oprea brusc în fața casei, și trăgeam cu ochiul pe fereastra cea mai apropiată, ca să-l văd ridicându-se cu greu din scaunul șoferului și atrecurându-și degetele mari în găicile pantalonilor, ca să-i îndrepte, înainte de a urca pe alee. Simpla lui prezență mă enerva așa de tare, că inventam o scuză să urc în camera mea, și poate chiar rămâneam acolo toată seara, prefăcându-mă că citesc sau făcându-mi temele, orice doar să nu cobor și să nu fiu nevoită să mă comport politicos și prietenește.

Mami a văzut, dar nu chiar, dacă înțelegi ce vreau să zic. Bun, știa că nu mor de dragul lui. Știa că așa îi preferat să-l calce un autobuz sau să se ducă în Papua

Noua Guinee sau în Kuala Lumpur, sau să se combine cu mama altcuiva. Dar nu cred că a bănuțit vreun pic cât de puternice erau sentimentele mele, cât de tare mă enerva, cât îl uram.

Și nu puteam deloc să vorbesc cu ea despre asta. De fiecare dată când încercam, mă trezeam că îmi caut cuvintele, neajutorată, iar ea mă privea puțin îngrijorată, așteptând, așa că până la urmă ziceam iritată:

— Nimic! Nu contează, pe bune. Las-o baltă!

Odată, când era ea în oraș, am încercat să vorbesc cu tati, dar nu m-a ajutat prea mult.

— Ce nu-ți place la el, draga mea?

Am răsucit firul verde de plastic al telefonului în jurul degetului mic și am tras tare.

— E *îngrozitor*. Asta nu-mi place la el.

— Cum adică *îngrozitor*?

— E dezgustător.

— Dezgustător?

— Da. E dezgustător și dubios și revoltător. Mi se face rău când îl văd. Nu e nevoie decât să mă uit spre el și îmi vine să vomit.

— Lui Jude cum i se pare?

Nu are rost să spun minciuni. Până la urmă, tot așa fi prinsă.

— Lui Jude îi cam place.

A urmat un moment de liniște, iar apoi:

— Din curiozitate, cum arată Gerald Faulkner ăsta?

— Îngrozitor.

— Kitty, sunt sigur că nu e așa. Sunt sigur că prietenul ăsta nou al mamei nu arată deloc îngrozitor. Sunt sigur că arată absolut normal: de vârstă mijlocie, cu un pic de burtă, cu un început de chelie...

La fel de bine putea să se descrie pe el. Bănuiesc că s-a întors să se admire în oglinda din hol.

— Presupun.

Am tras și mai tare de cordonul de plastic, ca să-mi învinețesc vârful degetului.

— Și mă gândesc că și fața lui e normală, nu? Adică, dacă l-ar vedea cineva pe stradă, n-ar țipa și n-ar lua-o la fugă pe prima alee.

— Eu așa aș face.

Degetul meu era vinețiu-aprins acum.

— Dar ce nu-ți *place* la el?

Se simțea din tonul vocii că și pe el începuse să-l enerveze conversația.

— În afară de faptul că este îngrozitor și dezgustător și revoltător și că mi se face rău când îl văd?

— Da, în afară de toate astea.

— Nu știu, m-am jeluț prin firul telefonului, tocmai până în Berwick-upon-Tweed. Chiar *nu știu*.

Și așa era, nu știam. Nu-mi dădeam seama ce anume avea Gerald Faulkner încât gândul la el mă ținea trează în pat și mă făcea să-mi închipui toate accidentele acelea cumplite, a căror vedetă îl făceam noapte de noapte. Lunea aranjam să-i cadă în cap un coș industrial imens. Marțea, cădea victimă unei boli incurabile înfiorătoare. Miercurea era posibil ca vreun șofer beat să dea peste el cu mașina. Joia, se dezechilibra când se plimba cu mami pe cărarea de lângă lacul de acumulare, aluneca și se îneca. Sincer, petreceam atât de mult timp închipuindu-mi accidente fatale pentru Zgăitul, încât uneori, când apărea vinerea acasă la noi ducând sub braț

cutia obișnuită cu bomboane de ciocolată, îmi dădeam seama că eram uimită să-l văd așa de sănătos și întreg.

El intra în casă și o ridica pe Ată în brațe.

— La voi în hol joacă Scoția cu Brazilia în seara asta? întreba el, arătând din cap spre toate luminile aprinse. Știi, Kitty, o susținătoare isteată a dezarmării nucleare, cum ești tu, ar trebui să mai stingă câteva lumini din casa asta. Să mai scadă presiunea asupra reactorului local. Să nu-i mai dea de lucru centralei Tornesa.

Eu mă încruntam. El zâmbea și trecea agale pe lângă mine spre camera de zi, unde Jude îl aștepta cu *Monopoly* sau cu *Scrabble* deja pregătit pe măsuța de cafea. Uneori, stingea câteva becuri pe drum. Avea el o chestie cu economisirea electricității. Alteori, îl surprindeam pe hol, când se întorcea de la toaletă, examinându-ne contoarul, urmărind roțița aceea învârtindu-se întruna.

— *Sigur* ați lăsat ceva în funcțiune, îmi spunea el îngrijorat. Poate mașina de spălat rufe a rămas blocată pe centrifugare. Nu pot să cred că se învârte așa de repede doar din cauza becurilor!

Jude ieșea și chicotea la el până când îl făcea să renunțe la griji și să se întoarcă la joc cu ea. Eu urcam tropăind la mine în cameră, apăsând din mers pe orice întrerupător din calea mea. Și apăsam ca să *aprind* becurile – așa de tare mă enerva.

Și eu îl enervam pe el, știu. Eram un mic rahat, să fiu sinceră. Nu transmiteam niciodată mesajele lui telefonice. Mă strâmbam de fiecare dată când vorbea. Mă purtam de parcă orice aducea în casa noastră fie putea să explodeze, fie conținea o otravă mortală. Nici nu mă apropiam de colecția lui fantastică de scoici, pe care

a adus-o să i-o arate lui Jude, când a terminat de studiat *Roma Antică* și a trecut la *Țărnuțul mării*, și nu voiam nici moartă să mănânc bomboane de ciocolată de la el. O, da! Nu neg asta. Și eu îl călcam pe bătăături la fel de mult cum călca el pe mine.

Iar dacă ieșeam în oraș, mă purtam la fel de rău. Rămâneam în urmă, sperând cu disperare că niciun cunoscut nu o să treacă pe lângă noi, să-l vadă la braț cu mami și să creadă, chiar și preț de o clipă, că el ar putea fi tatăl meu. Dacă mergeam la restaurant, nu vorbeam cu el. Chelnerul stătea cu carnețelul în mână și îl întreba pe Zgăitul:

— V-ați hotărât, domnule?

Zgăitul se apleca peste masă și mă întreba:

— Te-ai hotărât?

Eu mă întorceam spre mami și îi spuneam ei ce vreau. Ea se întorcea și îi spunea lui. El se întorcea și îi spunea chelnerului, care se străduia să aibă un aer cât mai politicoș și interesat, dat fiind că deja își notase în carnețel. Era ridicol, dar era important pentru mine. Și nici nu voiam să gust nimic din ce comanda Zgăitul sau să fac schimb de farfurii cu el, dacă se dovedea că mâncarea mea era oribilă, iar el era singurul dispus să facă rocada. Mami a observat. Odată, când plătea, chiar s-a aplecat brusc spre mine și mi-a șoptit dulce la ureche:

— Te avertizez, Kits! Dacă lași în castron tagliatellele în sos de mășline negre doar pentru că ești prea încăpățanată să le schimbi cu puiul crocant al lui Gerald, să știi că te taxează pe tine pentru cât costă, plus TVA. Și vorbesc *serios!*

Ar fi fost în stare. O cunosc pe mami. Așa că am fost nevoită să plescăi toată mîzga aia scârboasă și plină de cocoloașe din castron, în timp ce el rânjea la mine după fiecare gură delicioasă, aurie, de pui. Eram așa de supărată, încât atunci când a venit căruțul cu deserturi, am decojit eticheta de la un fruct din acelea exotice, tangelo jamaican, și i-am lipit-o pe spatele hainei, ca să-o vadă toată lumea din restaurant și să râdă de el. Iar când am ajuns acasă, i-am ascuns ziarul sub covor și i-am presărat în bere frunze uscate de la plantele din casă, doar așa, de ciudă.

El se străduia din răspuțeri să fie răbdător, era evident. Foarte mult timp s-a prefăcut că nu observă cât de urât mă purtam cu el. O singură dată și-a arătat furia, când mi-am lăsat unul dintre eseurile pentru doamna Lupey pe brațul canapelei, să-l vadă el când se așeza. Luasem o notă foarte bună la eseul acela. „Sper că măcar unele părți din el izvorăsc din imaginația ta atât de bogată!”, îmi scrisese ea la sfârșit. Tema fusese *Ceva ce urăsc*, și chiar îmi făcusem de cap. *Ceva ce urăsc vine des la noi acasă*, am scris eu. *Molău și plin de sine, se comportă de parcă el ar fi stăpânul aici. Când respiră, toate firizoarele de păr care îi ies din nări tremură. Dinții i se îngălbenesc de bătrânețe, dar sub părul tot mai rar, scalpul e de un roz siropos, ca al unui bebeluș fiert. Are un fel tare sinistru de a se uita la oameni, ca un câine care salivează plin de speranță deasupra castronului cu mâncare. De-asta eu îi zic Zgâitul.*

Nu cred că a citit mai departe, pentru că au trecut doar câteva secunde până când a rupt foaia de sus până jos și a aruncat bucățile la coș.

Pe mine nu m-a deranjat. Obținusem ce îmi propusesem. Dar privirea lui m-a avertizat să nu mă mai aventurez așa departe. Ei, am continuat să-mi predau micile capodopere la școală: *Odă către un oaspete nedorit*, notițele pentru o lecție intitulată *Divorțul ar trebui interzis până când și ultimul copil părăsește casa*, eseul meu descriptiv numit *Un bătrân care îmbătrânește*. Dar acasă m-am limitat la un mod mai sigur de a-l șicana, ceva ce puteam să fac cu inocență și de față cu mama, astfel încât să nu poată nimeni să mă certe.

Trăncăneam întruna despre Simon.

Interesant cât de ușor este să pomenești numele cuiva într-o conversație, odată ce te-ai hotărât s-o faci. Și eu am devenit expertă foarte repede. De fapt, am devenit atât de bună la asta încât, după o vreme, nu mai exista aproape niciun subiect pe lume în care să nu pot aduce vorba despre Simon. Fii atentă! Într-o seară, Jude a pus, în sfârșit, la loc jocul pe care Zgâitul îl jucase răbdător cu ea, apoi s-a dus la culcare. Cât mami era la etaj, s-o învelească pe Jude, el s-a dus în bucătărie să facă niște cafea. Apoi, când mami a coborât, a încercat s-o convingă să lase dezastrul de pe parcursul zilei împrăștiat pe tot covorul și să se așeze lângă el pe canapea, ca să-și bea cafeaua. Bineînțeles, mami trebuia să se incline spre el ca să-și ia cafeaua de pe măsuță. Și, holbându-se în voie, ca de obicei, a început să o lingusească.

— Bluza asta îți schimbă complet culoarea ochilor, Rosalind. Au devenit de un violet extraordinar.

Hai mai las-o jos, că măcăne! Am tras-o pe mami de fustă, ca să fie clar că vorbesc cu ea, nu cu el.

— Mai ții minte cămașa aia violet a lui Simon? O purta mereu când venea aici. Mai ții minte când ne-a dus la spectacolul de pantomimă? A purtat-o atunci. Și când ne-am dus la cursa de mașini și la galeria de artă și la târgul de flori. Și când am vizitat-o pe buni ultima dată.

Zgâitul s-a sprijinit de spătarul canapelei, a ridicat ochii spre cer și a scos un oftat abia perceptibil. Mami m-a întrebat:

— Mai ai teme de terminat, Kitty?

— Nu, am răspuns. Le-am făcut deja. Mi le-am făcut după ce am ajutat-o pe Jude să și le termine pe-ale ei. Se încurcă la fracții acum. Mai ții minte când Simon o ajuta cu temele și ai spus că are o răbdare de sfânt?

Mami mi-a aruncat una dintre privirile acelea ale ei. Adevărul e că ea nu este deloc genul de femeie sentimentală, care se preface că a trăit sub o piatră până când a apărut bărbatul de lângă ea. Dar îmi dădeam seama că începea să se sature de toată vorbăria mea despre Simon și de toată exagerarea, de ajunsese să pară că se despărțiseră în fața altarului.

— Și ai terminat și de exersat?

— M-ai *auzit*. Am cântat *Menuet în re minor* și *Cu bucurie crucea mi-aș purta*. Simon spune că, atunci când era el foarte mic, la biserică, credea că se zice *Cu bucurie ce-aș mai purta*.

Simon spune, Simon spune... În spatele lui mami, Gerald Faulkner și-a mijit ochii la mine și, cu două degete, a trasat o linie, încet și sigur, peste gât. Expresia de pe fața lui era mai mult una de glumă decât de amenințare reală. Dar eu m-am prefăcut că înțeleg altceva și m-am ridicat imediat în picioare.

— Bine, plec, le-am zis încet, cu o voce tremurândă. Văd că vă deranjez. Vă las singuri. Mă duc sus să găsesc ceva de făcut...

Am lăsat fraza suspendată, încercând să creez impresia că o să stau nefericită, frângându-mi degetele, într-o cameră friguroasă și pustie până la ora de culcare, și aproape că puteai să auzi vina din vocea lui mami când a spus: „Fii serioasă!”, și a bătut ușor cu palma pe canapea, lângă ea.

— Vino, stai jos aici. Vrem să rămâi cu noi. Nu-i așa, Gerald?

— Da, sigur, a zis Zgâitul privind-mă cu o față complet lipsită de expresie. Vrem să rămâi. La urma urmei, este casa ta, nu a mea.

N-ai fi zia. După câteva săptămâni de stat politicoș pe canapea, efectiv se lăfăia în ea. Începuse să se poarte de parcă făcea parte din familie. Știi despre ce vorbesc. E o diferență ca de la cer la pământ între un musafir și cineva care are dreptul să fie în casa ta. Musafirii stau unde îi pui și fac ce le-ai sugerat tu să facă, până când le sugerezi să se oprească și să facă altceva. Dacă îi lași bând o ceașcă de ceai și uitându-se prin fotografiile tale de vacanță, atunci trebuie să stea cuminți acolo până când îi chemi să curețe păstăi în bucătărie. Nu să se ridice când au ei chef și să se plimbe prin toată casa, scotocind în dulapul cu unelte după ciocane și chei fixe și băgându-și nasul în dormitoarele oamenilor.

— Kitty, pot să intru în camera ta o clipă?

Am ținut ușa deschisă numai cât să-mi strecur capul prin ea.

— De ce?

El, fluturând ciocanul și cheia:

— Caut unde sunt înfundate țevile. Bănuiesc că la tine în cameră.

A arătat din cap spre ușa mea. Cum avea mânecile cămășii suflecate și pete uleioase pe degete, a trebuit să-l cred.

— Mbine, fie.

Am deschis ușa cât de larg se putea.

El a rămas pe loc, așteptând.

— Ei? a zis. Îmi deschizi ușa?

— Am deschis-o, i-am răspuns. Doar atât merge.

— Dar ce are?

(Ah, puteai să vezi în ochii lui: Bun! Încă o meșterea care să mă ajute să mă dau bine pe lângă Rosalind cea minunată.)

— N-are nimic, l-am repezit eu. Doar că sunt una sau două cărți în spatele ei, pe jos.

— Una sau două cărți, a reluat el, fluierând. Cred că ai toată Biblioteca Națională Scoțiană acolo, de s-a blocat așa.

Nu am spus nimic. Cred că știa foarte bine ce însemna tăcerea mea. Dar am mai tras ușa puțin, până când toate cărțile mele de literatură engleză s-au răsturnat una peste alta, cu cotoarele trosnind.

El s-a strecurat pe o parte și a examinat camera prin beznă.

— De ce e așa de întuneric aici? a întrebat. De ce nu ai tras draperiile?

Am făcut un pas în spate, împiedicându-mă de cablurile computerului și de bigudiurile care se încurcaseră unele în altele pe toată podeaua.